

РЕШЕНИЕ

№ 8059

гр. София, 18.12.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 35 състав,
в публично заседание на 15.11.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Миглена Недева

при участието на секретаря Даниела Иванова и при участието на прокурора Николова, като разгледа дело номер **5085** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.203 и сл. от Административно – процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.128, ал.1, т.5 от АПК и чл.1, ал.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/.

Образувано след отмяна на решението по а.д. № 9350 / 2010 г. на АССГ, 37 състав в частта, в която е отхвърлен искът на [фирма], [населено място] против Столична община и делото е върнато за ново разглеждане в тази му част от друг състав, с решение по а.д. № 15037 / 2011 г. на ВАС, III отделение.

Производството се провежда по искова молба от [фирма], [населено място] против Столична община, с искане за присъждане на обезщетение за причинени имуществени вреди в размер на 58 674,90 лв., представляващи платени от него санкции по развален от Г. Ч. предварителен договор от 24.05.2010 г. за продажба на недвижим имот, причинени според ищеца от незаконосъобразно бездействие, изразяващо се в неизвършване на необходимите действия от страна на служители на ответника във връзка с изясняване и нанасяне в кадастралните карти и регистри на статута на урегулиран поземлен имот на имот с пл. № 913, урегулиран като УПИ XIII – 913, кв.103, м. „Горна баня” по плана на [населено място]. Според ищеца са му вредите са му причинени от незаконосъобразно бездействие, а именно неиницииране служебно от Кмета на Столична община на производство по промяна на статута на имота от земеделски в такъв за застрояване и непредоставяне на информация относно наличието на подробен устройствен план на Агенцията по геодезия, картография и

кадастър, което се е станало причина за неотразяването на това обстоятелство в кадастъра и съответно за неиздаването на скица, като извадка от кадастъра, с това отразяване, необходима са сключване на окончателния договор.

В исковата си молба и допълнение към нея ищецът твърди, че е претърпял имуществени вреди от незаконосъобразно бездействие, изразяващо се в незаконосъобразно неизвършване на действия по изпълнение на задължения, произтичащи от закона Закона за кадастъра и имотния регистър /ЗКИР/. Твърди, че вследствие на незаконосъобразното бездействие е претърпял вреди във връзка със сключен предварителен договор за покупко – продажба на УПИ № XIII – 913, кв. 103, м. Горна баня, който предвид това, че не е бил сменен статута на земята от земеделска в неземеделска служебно от ответниците, след проведената регулация, е бил развален. Твърди, че договорът е бил развален поради това, че не е била издадена регулационна скица на имота, тъй като същият се е водел като земеделска земя. Вследствие на разваления договор [фирма], [населено място] е следвало да заплати сумата от 30 000 евро или 58 674,90 лв. – двойния размер на дадения по предварителния договор задатък от купувача. Твърди, че чрез незаконосъобразното бездействие са му причинени косвено вреди в посочения размер. Претендира разноски.

Ответникът по иска столична община чрез представител изразява становище, че искът е неоснователен. На първо място твърди, че не е налице незаконосъобразно бездействие, тъй като СО не е компетентен и оправомощен от свое име да извърша действията, касаещи промяната на трайното предназначение на територията на даден поземлен имот. Твърди, че правомощие за това има само ищецът. В тази връзка твърди, че след като за него като административен орган няма задължение за действие, съответно не може да има и бездействие от него, още по – малко незаконосъобразно. На второ място, твърди, че не е налице и втори елемент от фактическия състав за ангажиране на отговорността на общината, а именно твърди, че претендираните вреди не се явяват пряка и непосредствена последица от бездействие на СО. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на ищеца. Представителят на Софийска градска прокуратура, изразява становище за неоснователност на предявения иск.

Исковата молба е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА, но разгледана по същество – е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Административен съд София – град, II а.о., 35 състав, като събра и обсъди всички представените по делото доказателства в тяхната прецени доказателствата по делото, приема за установено от ФАКТИЧЕСКА страна следното:

Ищецът закупил на 08.03.2006г. с нотариален акт № 93, том I, дело № 41/2006г. на нотариус с район на действие СРС, вписан в Службата по вписванията под акт № 47, том XXIII, дело № 5990/2006г. поземлен имот № 913, кв. 103, по регулационния план на [населено място], м. „Горна баня”, с площ от 710 кв.м., който имот е идентичен с празно нерегулирано място, бивша овощна градина, съставляващо имот пл. № 913, к.л. 421, по неодобрения кадастрален план на [населено място],[жк], м. „Р.” от 1995г.

По заявление вх. № ГР – 94 – М – 02 от 2006 г. на ищеца е започнала градоустройствена процедура, като след направени съгласувания е одобрена регулация на посочения имот. Със Заповед № РД – 09 – 50 – 576 от 05.06.2007 г. на Главния архитект на С. е одобрен план за регулация на м. Горна баня, кв. 103, УПИ XIII – 914 и УПИ XIII – 913 – за администрация и обществено обслужване, и отваряне на задънена [улица] съгласно приложен проект.

Със Заповед № РД-18-74 от 2010.2009 г., обнародвана в Държавен вестник бр. 97 от 2011.2009 г. на Изпълнителния директор на АГКК е одобрена кадастрална карта и регистри за тази територия, като имотът е бил отразен като земеделски.

Ищецът в настоящото производство, съгласно указания на съда с които му е дадена възможност да представи доказателствата, в случай, че е оспорвал тази заповед, заявява изрично чрез процесуалния си представител, че не твърди да е оспорвал заповедта за нанасяне на имота в кадастралната карта.

Между страните по делото не се спори и, че към момента на издаването и на Заповед № РД – 09 – 50 – 576 от 05.06.2007 г. на Главния архитект на С., и на Заповед № РД-18-74 от 20.10.2009 г., на Изпълнителния директор на АГКК имотът е бил „със статут на земеделска земя”, променен едва на 09.07.2010 г. с решение на Комисията по чл.17, ал.1 от ЗОЗЗ.

С предварителен договор за покупко – продажба на недвижим имот от 24.05.2010 г. ищецът в това производство се е задължил да продаде на Г. Ч. имота. Уговорена е цена, като сума в размер на 30 000 евро от цената е заплатена от купувача като задатък по договора. В чл. 3 от договора ищецът в това производство се е задължил да сключи окончателен договор в срок от 1 месец от подписване на предварителния договор, а по чл. 5 от договора се е задължил в срока по чл. 3 от договора да осигури всички изискуеми от закона документи за нотариалното изповядване на сделката. В чл. 12 от предварителния договор е уговорено, че при неизпълнение и при неосъществяване на нотариалната сделка в срока по чл. 3 от договора по вина на продавача – ищец в това производство – същият се задължава да върне получения задатък в двоен размер като обезщетение за причинените вреди на купувача.

Въз основа на молба за Район „О. купел” – СО, вх. № АБ-9200-542 / 31.05.2010 г. от [фирма] на 10.06.2010 г. е било издадено удостоверение от главния инженер на района, че съгласно Заповед № РД-09-50-576 / 05.06.2007 г. на главния архитект поземлен имот пл. № 913 е отреден за УПИ XIII-913, кв.103, м. „Горна баня” и попада в урбанизирана територия. Удостоверението е получено от управителя на дружеството на 11.06.2010 г.

В изпълнение на задълженията си по предварителния договор ищецът е направил искане вх. № 99 – 8029 от 11.06.2010 г. до Службата по геодезия картография и кадастър – С. /СГКК/ за промяна в кадастралните данни за имота и издаване на скица, като иска имотът с идентификатор № 68134.4332.913 да бъде нанесен с променено предназначение, не като земеделска земя, както фигурира там.

Въз основа на горното искане е получил от СГКК скица № 4932 от 18.06.2010 г., в която е посочено, че по новата кадастрална карта имотът е с идентификатор № 68134.4332.913 и като трайно предназначение на територията е посочено – земеделска, а като начин на трайно ползване на имота е посочено – ливада, както и писмо изх. № 99 – 8029 – 22 – 10 – 4038 от 21.06.2010 г. от СГКК, с което е уведомен, че нанасяне в промяната на предназначението на имота ще бъде извършена след представяне на влязло в сила решение на комисията по чл. 17, ал. 1 от Закона за опазване на земеделските земи (ЗОЗЗ), която се намира към Областна дирекция „Земеделие” – [населено място] при Министерство на земеделието и храните, за промяна на предназначението на земеделска земя за неземеделски нужди и платена такса по чл. 24 от ЗОЗЗ във връзка с одобрен и влязъл в сила план за регулация.

Във връзка с това писмо [фирма] е направил искане пред комисията по чл.17, ал. 1 от ЗОЗЗ, като с Решение № ПО-13-0004 от 08.07.2010 г. на основание чл.24, ал.2 от ЗОЗЗ

и чл.41 от ППЗОЗЗ е била променено предназначението на имота от земеделската земя, VII категория, неполивна собственост в такава „за изграждане на обществено обслужваща сграда”. Като в решението е записано, че собственикът следва да заплати и дължимата такса по чл.30, ал.1 от ЗОЗЗ.

Едва след като се е снабдил с комисията по чл.17, ал. 1 от ЗОЗЗ към областната дирекция „Земеделие” и същото, ведно с платената такса е било представено в СГКК – С. със заявление № 99-9612 от 09.07.2010 г., предназначението на имота е било променено и в кадастъра, след което е можело да се издаде и исканата скица. Такава е била издадена на 12.07.2010 г., получена от управителя на дружеството на 13.07.2010 г.

Междувременно, преди да получи скицата от СГКК от 18.06.2010 г., в която имотът е посочен като земеделска земя и преди да отправи искането за промяна на предназначението на земята пред комисията по чл.17, ал.1 от ЗОЗЗ, съгласно указанията на СГКК в писмото от 21.06.2010 г., с писмо от 15.06.2010 г. ищецът в това производство е уведомил купувача по предварителния договор, че по независещи от него причини, не може да сключи окончателен договор в уговорения срок. В отговор на това писмо с писмо от 19.06.2010г. купувачът е изразил съгласие за удължаване на срока за сключване на окончателен договор, като е предложил това да стане на 30.06.2010 г., като е посочил че „се надява този срок да е достатъчен за подготовка на нужните документи за финализиране на сделката”

На 30.06.2010 г. е сключено допълнително споразумение към предварителния договор за покупко - продажба на имота ПИ № 913, с което е променен чл. 3 ал. 1 от предварителния договор, като страните са се споразумели окончателния договор да бъде сключен „на 30.06.2010 г.”, т.е. в деня на подписване на споразумението, макар към тази дата продавачът по предварителния договор да следвало да е бил наясно, че все още не разполага с нужните документи и е невъзможно да ги събере в рамките на деня, доколкото е направил искането си към комисията по чл.17, ал.1 от ЗОЗЗ за промяна на предназначението при всички случаи след 21.06.2010 г., все още не е разполагал с нейно решение / чийто срок за произнасяне по чл.57, ал.6, във връзка с ал.1 от АПК е на първо заседание след изтичане на 14-дневен срок от опразуване на производството, т.е. при всички случаи след 05.07.2010 г./, а това решение е следвало да представи и на СГКК, която едва след това е щяла да му издаде исканата скица.

На 08.07.2010 г. е съставен констативен протокол, нотариално заверен, с който е установено, че към посочената дата 08.07.2010 г. ищецът в това производство в качеството му на продавач по предварителен договор от 24.05.2010 г. е в невъзможност да сключи окончателен договор, поради това, че не е осигурил необходимите за целта документи по чл. 5 във връзка с чл. 15 от договора, а именно актуална скица, че имотът е УПИ.

С нотариална покана от 08.07.2010 г. купувачът по предварителния договор от 24.05.2010г. е поканил ищеца в това производство да се яви пред нотариус за сключване на окончателен договор, като е посочил, че в случай на неявяване ще счита договора за развален, поради което ищецът ще бъде задължен да върне дадения задатък в двоен размер. Нотариалната покана е получена от ищеца на 19.07.2010 г., като на 20.07.2010г. ищецът е превел на Г. Ч. сумата от 30 000 евро с основание „връщане на капаро за недвижим имот”, на 12.08.2010г. е превел и сумата от 15 000 евро с основание „неустойка по сделка за недвижим имот” и на 24.09.2010 г. е превел на купувача по предварителния договор е сума от 29 300 лв. с основание

„обезщетение”.

При горната фактическа обстановка, съдът обосновава следните ПРАВНИ ИЗВОДИ:
Съгласно разпоредбата на чл. 203 АПК гражданите и юридическите лица могат да предявят иски за обезщетение за вреди, причинени им от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица. Съгласно препращащата норма на чл. 203 ал. 2 от АПК при празноти субсидиарно се прилагат правилата на ЗОДОВ.

Основателността на иск с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, съответно ангажирането на отговорността на държавата, предполага установяването на кумулативното наличие на следните предпоставки:

1. незаконосъобразен акт, отменен по съответния ред, включително нищожен или оттеглен (съгласно чл. 204, ал. 3 от АПК), или незаконосъобразно действие или бездействие на орган или длъжностно лице, при или по повод изпълнение на административна дейност (което се установява от съда, пред което е предявен иска за обезщетение, съгласно чл. 204, ал. 4 от АПК);

2. вредоносен резултат, наличие на реална вреда, настъпила за ищеца /имуществена или неимуществена/;

3. причинна връзка между постановения незаконосъобразен акт, незаконосъобразното действие или бездействие и настъпилия вредоносен резултат.

Съгласно чл.4 от ЗОДОВ, „Държавата дължи обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това, дали са причинени виновно от длъжностното лице”. В този смисъл, тъй като имуществената отговорност по този закон е обективна, безвиновна, вината не е елемент от фактическия състав на отговорността.

Искът се предявява срещу органите, от чиито незаконни действия и бездействие са причинени вредите / чл.7 от ЗОДОВ/.

При всички случаи, при липса на който и да е от елементите на описания по-горе фактически състав не може да се реализира отговорността на държавата по посочения ред.

Във връзка с описания фактически състав и неговите елементи следва да се разгледа претенцията на ищеца [фирма], [населено място] по отношение на отчентика Столична община.

По отношение на твърдението за наличието на незаконосъобразно бездействие на орган или длъжностно лице, при или по повод изпълнение на административна дейност, съдът приема следното:

Във връзка с изложеното в исковата молба, както и становищата на страните по делото, съдът намира, че спорният по делото въпрос е чие е задължението да инициира производството по промяна на трайното предназначение на земеделска земя за неземеделски нужди при налична регулация на имота, съответно кой е следвало и как е следвало да се отрази промяната на предназначението на имота и записването му на статута на урегулиран в кадастралната карта и кадастралните регистри и кой и как е следвало да предостави данни за кадастъра, че имотът е регулиран.

От разрешаването на този въпрос би следвало да се установи дали ли е бездействие на административен орган и незаконосъобразно ли е то. По отношение на установяването на бездействие съдът намира, че е приложима разпоредбата на чл. 256 и 257 от АПК, а именно следва да се установи дали ли е фактическо бездействие на ответника СО по отношение на изпълнението на негово задължение произтичащо от

закон или друг нормативен акт.

Съгласно чл. 18 от ЗОЗЗ в редакцията му от ДВ бр. 28 от 2001 г., действала към момента на спорния период преди изменението от ДВ бр. 39 от 2011 „Собствениците на земеделска земя могат да искат промяна на предназначението на земята, когато това им е необходимо за изграждането на обекти, несвързани с използването на земята по предназначение”. Съобразно разпоредбата на чл. 19 от ЗОЗЗ промяната на предназначението на земеделска земя „за общински нужди” се прави по искане на кмета на общината. Съгласно чл. 20 от ЗОЗЗ, в редакцията ѝ от ДВ бр. 28 от 2001 г. „Границите и предназначението на земеделските земи, които се включват в строителните граници на населените места и селищните образувания, се определят с общ или подробен устройствен план”, а съобразно ал. 2 на посочената разпоредба „Промяна на предназначението на земеделските земи, включени в строителните граници на населените места, може да се извършва и по квартали в съответствие с разработките на плана по предложение на кмета на общината”. На последно място, според чл. 20а ал. 1 от ЗОЗЗ „Собствениците на земеделска земя правят искане пред кмета на общината за включването ѝ в строителните граници на населените места и за промяна на предназначението ѝ”, като евентуален отказ може да се оспори по реда на съдебно – административното производство.

Видно от цитираните по – горе разпоредби за кмета на СО съществува задължение да поиска промяна на предназначението на земеделска земя само и единствено в случаите, когато промяната се извършва за задоволяване на общински нужди.

По чл. 20 е предвидена възможността на кмета на общината, но не и неговото задължение да поиска промяна на предназначението на земеделска земя, която е включена в строителните граници на населените места, какъвто е конкретният случай, но в случаите когато това се извършва по цели квартали, а не за отделен имот. Предвидена е възможността, а не задължението на кмета в тази връзка видно от граматическото тълкуване на нормата, в която е посочено, че кметът може, но не е задължен.

Най – накрая, по чл. 20а от ЗОЗЗ е предвидено, че когато се касае за отделен имот, „собственикът на земята” е този, който може и следва да поиска промяната на предназначението, т.е. негова е правната възможност за промяна на предназначение.

Горната уредба кореспондира с целта на закона, както и с основния конституционен принцип за неприкосновеност на частната собственост. Само собственикът на земята може да поиска промяната на предназначението ѝ от земеделска в такава за неземеделски нужди, тъй като е недопустимо административните орган, освен когато се касае за мероприятия от обществен интерес, да натрапват на собствениците начина по който да използват земята си.

Това е така и тъй като с регулирането на един имот не следва автоматично промяната на предназначението му от земеделски в такъв за неземеделски нужди. Промяната на предназначението се извършва в отделно производство по волята на собственика на земята. Това се потвърждава и от разпоредбите на чл. 37, ал. 2, 3 и 4 т. 4 от ППЗОЗЗ и чл. 40 ал. 1 от ППЗОЗЗ.

Видно от посочените разпоредби е, че когато се касае за промяна на предназначението на земеделски земи за неземеделски нужди, намиращи се в строителните граници на населените места, преди искането за промяна на предназначението следва да има приет и влязъл в сила ПУП – план за регулация и застрояване или околоръстен полигон, тъй като именно от тези актове се установява,

че земята се намира в строителните граници на населеното място. Въпреки обаче включването на имот в строителните граници на населеното място с някой от посочените планове, за административните органи не следва отново задължение да инициират промяната на предназначението на земята и да натрапят волята си на собственика, който може да иска да използва земята си за земеделски нужди, въпреки, че е в строителните граници на населеното място.

Мотивиран от гореизложеното, съдът приема за неоснователно твърдението на ищеца, че е осъществено незаконосъобразно бездействие във връзка с това, че не е инициирана служебно от кмета на общината промяната на предназначението на имота на ищеца във връзка с вкарването ѝ в регулация и не е налице и незаконосъобразно бездействие във връзка с твърдяното от ищеца, че кметът е следвало да отрази промяната на предназначението на земята поради приетия регулационен план.

Въз основа на горното съдът намира, че в конкретния случай поради липсата на задължение за действие от страна на кмета на СО по отношение на инициирането на промяната на предназначението на земята и отразяването ѝ в кадастралния план, не е налице и бездействие, а още по – малко незаконосъобразно такова от страна на ответника.

С оглед на горното изобщо не следва да се изследват останалите елементи от фактическия състав на отговорността.

На следващо място, по отношение на претендираното „бездействие на кмета на СО” за това, че не е предоставил данни на СГКК за това, че имотът е регулиран, съдът приема следното:

Действително налице е влязла в сила Заповед № РД-09-50-576 / 05.06.2007 г. на Главния архитект на С., с която по инициатива на собственика на имота е одобрен план за регулация на м. Горна баня, кв. 103, УПИ XIII – 914 и УПИ XIII – 913 – за административно и обществено обслужване, и отваряне на задънена [улица].

Вярно е, че съгласно чл.41 от ЗКИР кадастралната карта и регистри се създават чрез обединяване на данни, които се набират от регистри на общинската и областната администрация, както и че съгласно чл.36 от ЗКИР задължение на кмета на общината е да предостави на АГКК данни за недвижимите имоти от съответните регистри.

Вярно е, също така, че до издаването на Заповед № РД-18-74 от 2010.2009 г. на Изпълнителния директор на АГКК, е одобрена кадастрална карта и регистри за тази територия, от страна на ответника не е представено доказателство кметът на общината да е предоставил информация за издаването на Заповед № РД – 09 – 50 – 576 от 05.06.2007 г. на Главния архитект на С., че е налице ПУП за имота, с което действително е налице неизпълнение на задължението по чл.36 от ЗКИР.

Удостоверение за наличието на същата е издадено от СО – район „О. купел” – СО, на [фирма] на 10.06.2010 г.

В същото време, обаче не мога да се твърдят вреди – сочените от ищеца неустойки, платени по предварителния договор, възникнали като „пряка и непосредствена последица” от бездействието на Кмета на СО при предоставяне на данни на АГКК.

На първо място, както бе подробно изложено по-горе промяната в статута на земята от земеделска в таказа, предназначена за застрояване не става автоматично с приемането на ПУП, а следвало да бъдат предприети посочените по-горе действия от ищеца.

На второ място, ккарта и кадастралния регистър на имота на ищеца, въз основа на която и СГКК издава скици, е одобрена със Заповед № РД – 18 – 74 от 20.10.2009г.,

като е обнародвана в ДВ в бр. 92 от 20.11.2009г.

От момента на обнародване на посочената заповед за ищеца е възникнала възможност да се запознае с приетата кадастрална карта и кадастрален регистър и след като установи невярно нанасяне на собствения му имот, включително допуснати съществени нарушения във връзка със събирането на изходните данни, да оспори тази заповед като незаконосъобразна. По делото се установява, че щецът не е оспорил заповедта за нанасяне на собствения му имот в кадастралната карта, както и направените в тази връзка записвания.

Поради горното съдът намира, че твърдяното бездействие не е осъществено от ответника по делото, а от самия ищец като той самият не е упражнил правото си на жалба срещу приетата кадастрална карта във връзка с твърдението за неправилно нанасяне на неговия имот. Като не е направил това ищецът е бездействал и съответно приетата кадастрална карта по отношение на неговия имот е станала стабилен акт, като впоследствие при установяване на грешки в нея, ищецът е могъл да отстрани същите в производството по чл. 53 и 54 от ЗКИР – по реда за поправяне на непълноти и грешки в кадастралната карта.

В тази връзка съдът намира, че в конкретния случай е приложима и разпоредбата на чл. 5 ал. 1 от ЗОДОВ, а именно увреждането е причинено по изключителна вина на пострадалия и се дължи изцяло на негово процесуално бездействие, а не на бездействие на административни органи.

Това е така и поради обстоятелството, че никой административен отлаг не би могъл да носи вина за безотговорното отношение на която и да е от страните при сключване на лоши и необмислени договорености за вредите, които понасят, вследствие неизпълнение на такива договорености.

Преди да подпише предварителния договор за покупко – продажба на имота си, [фирма] е следвало да се уведоми подробно относно статута на своята земя и за реда, съгласно нормативната уредба за извършване на промяна на нейното трайно предназначение, съответно да договори достатъчен срок, за да може да съобрази тези законови изисквания, което видно от описанието на фактите същият е правил едва след сключването на договора.

В този смисъл, освен, че към датата на подписване на договора ищецът не е подходил достатъчно отговорно спрямо своя партньор и спрямо собствените си интереси, е постъпил напълно неразумно при подписването и на допълнителното споразумение от 30.06.2010 г., когато противно на всякаква логика се е съгласил със краен срок за сключване на окончателен договор на същата дата, т.е. в деня на подписване на споразумението, макар към тази дата следвало да е бил напълно наясно, че все още не разполага с нужните документи и не е възможно да ги събере в рамките на деня, доколкото е направил искането си към комисията по чл.17, ал.1 от ЗОЗЗ за промяна на предназначението при всички случаи след 21.06.2010 г., все още не е разполагал с нейно решение / чийто срок за произнасяне по чл.57, ал.6, във връзка с ал.1 от АПК е на първо заседание след изтичане на 14-дневен срок от опразуване на производството, т.е. при всички случаи след 05.07.2010 г., реално издадено на 09.07.2010 г./, а това решение е следвало да представи и на СГКК, която едва след това е издала необходимата му скица.

При горните мотиви, съдът приема, че не е налице и пряка причинно - следствена връзка между твърдяното бездействие и настъпилия вредоносен резултат.

Самият ищец в исковата молба посочва, че претърпените от него вреди според него са

„косвено” причинени от административни органи, а фактическият състав по чл.1 ал. 1 от ЗОДОВ изисква наличието на пряка причинна връзка.

Мотивиран от всичко изложено дотук, съдът намира, че искът следва да бъде оставен без уважение, като неоснователен и недоказан, без да се обсъжда размера на претендираните вреди, липса на елементите на фактическия състав за ангажиране на отговорността на държавата на общините по чл. 1 ал. 1 от ЗОДОВ.

При този изход на спора, право на разноски има ответникът, но последният не е направил такова искане.

Водим от горното и на основание чл. 203 и сл. от АПК, чл.1, ал.1 от ЗОДОВ и чл. 9а от ЗОДОВ, Административен съд София – град, II а.о., 35 състав,

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ иска на [фирма], [населено място] против Столична община за присъждане на обезщетение за причинени имуществени вреди в размер на 58 674,90 лв., представляващи платени санкции по развален от Г. Ч. предварителен договор от 24.05.2010 г. за продажба на недвижим имот, причинени според ищеца от незаконосъобразно бездействие, изразяващо се в неизвършване на необходимите действия от страна на служители на ответника във връзка с нанасяне в кадастралните карти и регистри на статута на урегулиран поземлен имот на имот с пл. № 913, урегулиран като УПИ ХІІІ – 913, кв.103, м. „Горна баня” по плана на [населено място], а именно неиницииране служебно от Кмета на Столична община на производство по промяна на статута на имота от земеделски в такъв за застрояване и непредоставяне на информация относно наличието на подробен устройствен план на Агенцията по геодезия, картография и кадастръ, което се е станало причина за неотразяването на това обстоятелство в кадастръа и съответно за неиздаването на скица, като извадка от кадастръа, с това отразяване, необходима са сключване на окончателния договор.

Препис от решението, на основание чл.138 от АПК, да се изпрати на страните.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от деня на съобщаването му чрез настоящия съд пред Върховен административен съд.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: